

SİNEK YETİŞTİREN ADAM

Mehmet Akif DUMAN

Görülmez kaza işte. Yaz günü, halı yıkayan kadınların ilk durulama suyuna denk gelip kaymak ve üç beş metre ilerideki yarı kırık ızgaraya bacağına kaptırmak ancak üst rütbeli sakarların başına gelir. Kırık değil, çatlak olduğunu öğrenince hastanede geçireceğim günlerin tek hanelilere düşeceğini tahmin etmek zor olmadı. Birkaç tetkik vs. için bir hafta kalmamın uygun olacağını söylediler. Üstümde bir çatı ve elimde birkaç kitap olduktan sonra itiraz edecek sebepim kalmıyordu. Ertesi sabah temiz çamaşır ve biraz meyve getirdi babam. Birkaç arkadaş uğradı. Alay ettiler benimle, gülüştük. Öğlene doğru yalnız kaldım. Kapı aralanıp sıkıca bir ihtiyar kafasını içeri uzatınca ikinci bir yatak olduğunu fark ettim odada.

Yanlış bir odaya yapılan küçük bir hamle olma ihtimali, ihtiyar odayı süzdükçe azalıyordu. Tuvaleti ortak kullanmak, boğazın en az kullanılan telleri üstünden horlama, tekrarı ile saadet bulunan alakasız anıların rüyaları içinde sayıklamalar, içilen iki damla suyun misli ile tere dönüşmesi, takma dişlerle dolu bardaklar ve nihayetinde limitsiz akraba ziyareti keyfimi kaçırma yeter de artardı bile. Hemen ardından bir de mavi gözlü hemşire girdi içeri. Beni yerleştiren kızıl saçlı şişman ile bunu mukayese etmek, ihtiyara olan sebepsiz garezimi artırdı.

İhtiyar tek tek çamaşırlarını yerleştirdi dolaba. Masadaki dosyayı, bardakları tek tek düzeltti. Beğenmedi çiçeklerin yerini, terliklerin içini sildi ıslak mendille. Takıntılı olması hassas olduğu anlamına geliyordu. Evlatlığı olup ömür boyu onunla yaşamayacaktım nihayetinde. Bunları düşünürken ben, ince bir ses, bir cızırtı geçti pencere önünden. Mırıldanıyor ihtiyar:

“Rahatsızlığınız mühim değildir umarım beyefendi.”

Neden burada olduğumu anlamak için sargılarıma bakıyor. Vahim bir hâlde olmadığımı söylemeye gerek yoktu:

“Bacağım çatlamış. Bir haftaya kalmaz çıkarım.”

Gülümsüyor: “Pek âlâ...”

Sohbetin ilerlemesi için aynı soruyu kullanmak gerekiyordu:

“Sizin rahatsızlığınız nedir?”

Yavaşça yatağa oturdu. Terliklerini çıkarıp bağdaş kurdu yatağın ortasına:

“Taş efendim. Böbrek taşı. O kadar dedim, lüzum yok müşahedeye diye. Su içerim dedim, dikkat ederim beslenmeme ama dinlemediler.”

“Kim dinlemedi?” dedim.

İyice gömüldü yatağa: “Kızım, damadım...”

Daha da sayacaktı belki de araya girmesem: “İyi ya... Sizin iyiliğinizi istiyorlar, fena mı?”

“Değil elbette” dedi. “Ancak takdir edersiniz ki bu hava, bu yeşil duvarlar ruhunu daraltıyor insanın.”

Az sonra doktor geldi. Izgara demirleri ile ilgili birkaç şaka yaptı. Zorla da olsa güldüm. İhtiyardan kan aldılar.

Akşam yemeğinde tavuk, patates ve pilav vardı yahut tavuklu pilav ve patates. Ayrarı ihtiyara verdim. Ne vakit süt içsem beynimin zehirlendiğini düşünmek saplantısı vardır bende.

İhtiyar; televizyondaki bir diziyeye bakıyor, suratındaki yarı baygın ifade en azından o an için huzurlu olduğunu gösteriyordu.

Kaldığım yerden açtım kitabı. Bir an burnuma su damladığını hissettim. Karasinek vızıldayarak uzaklaştı. Sonra tavaf etmeye başladı beni. Bu kadar küçük bir mahlûk, nasıl sinir bozucu bir kütle hâline gelebiliyordu.

Kitabı kapatıp konacağı yeri hesapla beklemeye başladım. İki kanadı ile insanoğluna meydan okuyan bu küçük ses kaynağı, er geç bir yerde duracaktı. Birkaç mantıksız turdan ve süratli tavaftan sonra karyolanın ucuna konup kanatlarını temizlemeye başladı. En huzurlu olduğu an, büyük bir şiddetle iç organlarının metale bulandığı an olacak. Kitabı yavaşça kaldırdım. Bir anda çılgılık, zelzele, televizyon, perdeler, duvardaki tablolar birbirine girdi.

“Yapma!” diye bağırды tekrar ihtiyar.

Kitap yumuşadı, elim gömüldü harflerin ortasına:

“Ne oldu?”

Suluk soluęa idi ihtiyar: “Öldürme onu... Öldürme sakın!”

Hâlâ kafama saplanıp kalan çığlıkla çınlama arasında sakın bir yer arıyordum: “O? O kim?”

İkiden fazla kez ardı ardına derin nefes aldı ihtiyar: “Sinek... Sakın zarar verme ona.”

Ne olup bittięini anlamaktan çok, ihtiyarın teskin edilmesi o an için çok daha mühim bir vazife gibi geldi bana:

“Sakin ol bey amca... Tamam... Sakin ol.”

Ömrünün son çeyreğindeki insanların yersiz hassasiyetlerine anlayış göstermek gerektiğini dördün kaça bölünebildiğini gören herkes bilir.

Avucunu açtı ihtiyar. Sinek yavaşça oraya kondu. Sonra bir ikinci sinek...

Gözlerime inanamıyordum. Birçok hayvan yahut böcek ehlileştirilebilirdi ama sineklerin bu kadar uysal olması inanılır gibi değildi:

“Bu nasıl olur bey amca?”

Bana bakmadan cevap verdi: “Onlara zarar vermeyeceęimi biliyorlar. Bana güveniyorlar.”

Mantığım konuşmaya devam etmek için beni engelliyordu: “İyi de... Bu görölmüş şey değil. Sinek nasıl olur da...”

Devam edemedim. Uygun kelimeyi bulamıyordum. Evcilleřtirmek, ehlileştirmek yahut beslemek değildi bu. Belki hükmetmek yahut eğitmek... Ashında ansiklopedik bir açıklama beklemiyordum. Ter bezleri, tat alma duyusu, kalp ritmi, vücut ısısı ile ilgili bir giriş toparlanırken damdan düşer gibi “Onları terbiye ettim” dedi ihtiyar.

Anlamamıştım. Devamını bekledim sabırla:

“Bunlar alelade sinekler değil. Onları yetiřtirdim.”

Verecek karşılık bulamıyordum. Neyse ki beni çok merakta bırakmadan devam etti: “İkisi de ölmek üzere idi. Bir örümcek ağında rastladım onlara. Alıp şekerli su damlattım gövdelerine.”

Sineęin pislikle, envai çeşit necasetle ve bunları taşımakla alakalı vazifeleri bir anda karmakarışık oldu. Bunca yıllık beşeri kültür birikiminin içinde bir çıban gibi yükseksebilirdi bu garabet.

“Nasıl oluyor şimdi? Sizi nasıl tanıyorlar?” dedim.

Sinekler hâlâ avucunda idi: “Sanırım hep etrafımdalar. Dışarı çıkınca ceketimin cebine girerler. Eve gidince çeyrek kaşık bal bırakırım mutfağa.”

Hâlâ aklımda kalanlarla anlam vermeye çalışıyordum: “Hastalık bulaştırmasınlar..”

“Bir kediden, bir köpekten, hadi bir öksürükten daha tehlikeli olamazlar ya.” dedi nefesi tamamen düzelmiş olarak.

Soruyu kafamda kurgulamama rağmen sormaktan çekiniyordum. Bunu sormak bir yerde tuhaflığı kabul etmekte:

“Sizi anlıyorlar mı?”

Gülümsemedi ihtiyar. Daha da ciddi şimdi: “Sanırım. Bir deneyelim bakalım. Yavaşça sineklere kapıyı işaret etti: Uçun..”

Havada bir iki tur attı sinekler. Kapıya varmadan dönüp ihtiyarın eline kondular.

“Yazık ki ömürleri çok değil” dedi. “Yoksa bu mucizeyi diğer insanlara da gösterirdik.”

Biraz daha yaklaştım sineklere: “İnanmazlardı bey amca. Bir sihir, bir hile ararlardı bunun arkasında. Hayatını kurtardığım iki sinek bana dostlukları ile teşekkür ediyor dersin, seni akıl hastanesine koyarlar. Anlamazlar.”

Hemşire girdi odaya. Uyumamızı tembih etti. Işığı kapattı mavi gözlerini kısarak. İhtiyarın sesi daha pürüzsüz şimdi:

“Belki de siz haklısınız ama bu mucizeden alınacak ibretlik dersler olmalı. Birilerinin gözüne sokmalı bunu.”

Cevap vermedim. Devam etti ihtiyar.

“Anlamazlar. Haklısınız. Anlamak isteselerdi anlarılardı ama ya anlayan çıkarsa...”

Kitabı diğer tarafa bıraktım utana sıkıla. Yorganı çektim üstüme. Önce babam belirdi sisler içinde. Elindeki meyvelerle bir kule yapmaya çalışıyor. Sonra halı yıkayan kadınların çığlıklarını duydum. Teker teker kayıp düştüler yarısı kırık ızgaradan aşağı. Mavi gözlü hemşireyi kovaladım zemini köpük kaplı bir hamamda. Sonra örümceklerle dolu bir odada tavandan sarı kitapları okumak zorunda kaldım. Sinek kıyafeti giymiş bir adam felsefe dersi vermeye kalktı üstüne üstlük. Kâbuslar ne zaman bitti, ne zaman yumuşadı zemin, ne vakit vızıltılar dindi hatırlamıyorum.

Uyandığımda sinekler ölmüş olacak, bu mesele de hallolacak böylece.